

feest gevierd worden dan op de wijze waarop zulks thans gebruikelijk is.

Het oude moedertje op onze gravure heeft op Sint Nicolaasavond niet veel geschenken ontvangen, doch zij heeft een genoeglijken avond gehad. Voor haar kleinkinderen heeft zij de geschenken gereed gelegd. Uit haar voorraad appels heeft zij de mooiste uitgezocht en de donkerroode appels heeft ze opgepoetst dat ze blozen en glimmen en ieder, die ze ziet, tegenlachen.

Vergenoegd heeft ze geglimlacht na volbrachten arbeid. Zulke mooie frissche appels zijn gezond, dat weet grootmoeder en zonder met de natuurgeneeswijze op de hoogte

te zijn, komt het haar voor dat die kostelijke vruchten nog altijd te weinig gegeten worden.

Of ze ook wat gereed gemaakt heeft voor de kinderen van Mie de schoonmaakster en Hein den courantenman weet ik niet, maar het wil mij zoo toeschijnen. Zij ziet er daarvoor goedig genoeg uit.

Misschien heeft Grootje Sinterklaasavond den geheelen avond met haar oude keukemeid thuis gezeten, doch dit heeft niet betel dat zij een genoeglijken avond hadden. Het vroolijk gelaat, waarmede zij haar kleinkinderen, die hun geschenken in ontvangst genomen hebben, nastaat, doet ons zien, dat zij over haar werk tevreden is.

HET HOOFD DER STAD.

EEN KERSTVERTELLING.

(NAAR HET ENGELSCHE-AMERIKAANSCH VAN KATHARINE PEARSON WOODS).

Vele honderden jaren geleden lag er in zeker land eene zeer zonderlinge stad. In één van de wijken dezer stad stonden de paleizen der rijken, gebouwd van zeldzame en kostbare marmersoorten, met breede opgangen langs witte stoep treden, leidende naar de statige portieken, die rijk en weelderig versierd waren met snijwerk, beelden en vergulde arabesken. De vensters hadden ruiten van geschilderd glas, waarop de heldendaden van koningen en edellieden waren voorgesteld; en door deze ruiten vielen de veelkleurige stralen van het daglicht op strijdhaftige ridders in glinsterende wapenrusting, en op schoone en beminnelijke dames in gewaden van zijde, fluweel en gouden borduursels, met robijnen, paarden, diamanten en andere kostbare edelgesteenten, schitterend aan hals en armen, en lange, doorzichtige sluiers golfdn over hare fraai gevormde schouders. Er waren ook schildknapen en kamervrouwen, om deze aanzienlijke lieden te bedienen, vurige rossen om hen te vervoeren, honden van het zuiverste ras om op hun sluiten tot hen te

xv.

komen, en valken voor hunne vuisten, met fluweelen kappen over den kop, en met zilveren belletjes aan de scherp gespoorde pooten. Zelfs de kleine pages, die hun den rooden wijn brachten in gouden bekens, waren zelf de zonen van vorsten en edellieden, en zouden later op hun beurt óók koningen en vorsten worden. Alles was er, in één woord, zóó prachtig als men het zich slechts met mogelijkheid kan voorstellen.

Maar in de mindere wijken der stad waren de zaken héél anders gesteld. Hier stonden slechts houten huizen, oud en wormstekig, of eigenlijk meerendeels slechts leemen hutten, zonder vensters, en waarin alleen een kleine, lage opening bij wijze van deur was opengelaten. De hier wonende menschen, wel verre van in zijde en fluweel gekleed te zijn, bezaten ternauwernood de noodige lompen om zich mede te bedekken; en in plaats van gouden bekens en zilveren schalen, hadden zij slechts zeer weinig soorten en hoeveelheden van voedsel, en waren zij reeds blijde, wanneer hun iets werd toe-

46

geworpen, dat zij dan regelrecht van de straatsteenen opaten, zóó'n vreeselijken honger hadden ze. Ja, zij waren zeer arm, en meestal ook zeer slecht, want de woest en verwilderd blikkende mannen, met ordeloos, ongekamd haar, en ongeschoren gezichten, lagen somtijds op den loer naar een goudgespoorden ridder, of een weldoorvoeden burger met zijn gouden ketting over zijn vest, en hielden hem dan vast totdat het losgeld in goud betaald was, waarmede zij hunne vrouwen en kinderen nog weer eenigen tijd tegen den hongerdood konden beveiligen. Wat de arme moeders betreft, met hare nietige, uitgeteerde kinderen aan haar dorre boezems, — zij deden niets ergers, wanneer zij de beminnelijke dames tegenkwamen, met hare knappe cavaliërs om de teugels van haar rijpaard vast te houden, dan hare vermagerde handen uit te strekken en om een aalmoes te smeeken; maar dit was toch genoeg om de dames allen eetlust voor haar diner te benemen; en in plaats van het maal aan de arme moeders te zenden, wat gij het natuurlijkst gevonden zoudt hebben, hadden zij eigenlijk veel lust, haar achter de tralies te zetten, omdat zij haar gehinderd en haren wandelrit bedorven hadden. Nu kunt gij voor uzelf wel beoordeelen, wie goddeloos was, en waarom. Gij hebt ongetwijfeld reeds lang bemerkt, dat het kwaad dezer stad dáárin gelegen was, dat de menschen er elkander niet liefhadden. Nu sommigen rijk en gelukkig waren, werden zij door de anderen benijd en zooveel mogelijk beleedigd; en dat de overigen arm en ellendig waren, daar bekommerde zich niemand om.

Bekommerde zich daar niemand om? Ik spreek te voorbarig: iemand bekommerde er zich wel om, want Christophorus was er nog altijd. En Christophorus was de zoon des konings.

Toen hij nog een kleine knaap was, in kinderkleeren, met zijden linten en strikken, had hij reeds tranen gestort over de ellende, die hij om zich heen aanschouwde; en nadat hij den mannelijken leeftijd bereikt had, gaf hij zich zóóveel moeite om de dingen in het rechte spoor te leiden, dat de hovelingen

hem voor krankzinnig aanzagen. Maar er bestonden toen geen gestichten, waarin lieden met gestoorde geestvermogens verpleegd konden worden, evenmin als er gasthuizen voor hen openstonden, wanneer zij ziek waren, — want, zooals ik u reeds gezegd heb, er was niemand die zich om zijn-naaste bekommerde. En dit bleek voor iemand als Christophorus, die evenmin krankzinnig was als gij of ik, nog niet zoo slecht te zijn; want inplaats van hem op te sluiten, verbanden zij hem alleen buiten het Hof. Daarop vestigde hij zijn verblijf in een oud, bouwvallig paleis, dat vroeger het eigendom van den koning was geweest, en verdiende hij daar zijn brood met het maken van schoenen. Men had slechts zeer weinig schoenmakers in die dagen, en Christophorus werd al spoedig een bijzonder bedreven man in zijn vak; en daar hij alleen de rijken liet betalen, en zijn werk aan de armen voor niets gaf, kunt ge u voorstellen, dat het hem niet aan bezigheid ontbrak. Het oude paleis, waarin hij woonde, was reeds lang een toevluchtsoord der armen geweest, en verkeerde in zeer slechten toestand: in de marmeren trappen waren groote, breede scheuren, de gouden bloemen en arabesken op de muren waren er afgenomen en verkocht; de geschilderde ruiten der vensters waren gebroken, en de gaten dichtgestopt met vuile en gescheurde kleedingstukken; al het snijwerk was zóó schandelijk mishandeld, dat er geen enkele figuur meer was in de kroonlijsten, en geen enkel standbeeld meer op het voorplein, of er ontbrak een been, een neus of een oog aan.

Christophorus huisde in een klein kamer-tje boven de gewelfde poort, waardoor men op het bestrate voorplein kwam. Langs een smalle trap, waarop men zich in vroeger tijd kon vasthouden aan een leuning van massief goud, kwam men van het plein in deze kamer; en door het ééne groote venster van dit vertrek had men het uitzicht op de straat. De leuning of balustrade was weggebroken, en er waren nog slechts een paar marmeren pilasters overgebleven, waarop zij indertijd gerust had; als Christophorus niet zeer voorzichtig was geweest, had hij

er zeer licht tusschen door kunnen vallen, wanneer hij op een donkeren avond thuis kwam, na zijn voltooide werk in de stad te hebben thuisgebracht. Het scheen een hard en armoedig leven voor iemand, die vroeger als een koningszoon was grootgebracht; maar de menschen wilden er geen verandering in brengen, en Christophorus kon er niets aan veranderen, en zoo bleef alles bij het oude, totdat er jaren waren heengegaan en Christophorus' vader en broeders eveneens heengegaan waren. Hij was nu een oud man, met een langen witten baard, die ver over zijn lederen schoenmakerschootsvel hing, en de meeste menschen waren het reeds vergeten, dat hij ooit eens konings zoon was geweest. Ja, ook Christophorus zelf dacht er slechts zeer zelden meer aan. Maar dat kwam doordat er niemand was, die zoo weinig en zoo zelden over Christophorus dacht, als Christophorus zelf.

Op zekeren kouden winteravond zat hij in zijn kamertje ijverig te werken, want het was de vooravond van den gezegenden Kerstdag; en al vierde ook niemand anders in de stad dit feest, Christophorus had het besluit genomen, een geschenk in gereedheid te brengen voor allen die hij kende, rijk en arm, te beginnen met den koning zelf. Hij gevoelde zich zeer gelukkig gestemd, en het kleine kamertje was zoo helder als een zon en de meubeltjes zoo duchtig gewreven, dat zij weer glommen en blonken. Het oude venster, hoog boven hem in den muur, had hij weer dicht gemaakt met stukken en brokken geschilderd glas, welke hij op de trap of hier en daar in een hoek op het plein had vinden liggen; zij vormden samen eigenlijk geen goed geheel, dat is waar, maar wanneer de zon scheen, vulden zij de kleine kamer met allerlei soorten van gekleurde lichten en aardige figuren. Christophorus zeide er van, dat hij geen beter gezelschap verlangen kon.

Maar ziet, — terwijl hij daar zoo werkte en glimlachte en iedereen liefhad, werd er plotseling aan zijne deur geklopt; niet hard en vrijpostig, en ook niet zacht en schuchter, maar beslist en eenvoudig, alsof het iemand

was, die het recht had om hier binnen te treden, en op het benedengedeelte der deur, alsof het kloppen van een kinderhand afkomstig was. En inderdaad: een Kind was het, dat in de geopende deur stond, nadat Christophorus geroepen had: »Kom binnen!» een Kind in een fijn, wit kleed, barveoets, met groote, vriendelijke en schrandere blauwe oogen, en goudblond haar, dat in lange lokken over zijne schouders ahang. Welk wonderbaar haar! — want plotseling begon achter hem de ondergaande zon, die reeds lang aan 't dalen was, weer met bovenaardschen glans te schitteren, terwijl het geschilderde venster gloeide als een regenboog en het geheele vertrek met een onbeschrijflijke pracht en heerlijkheid vervulde.

Het Kind zag Christophorus aan, en de blik Zijner oogen was innig en oprecht. »Waarde Christophorus,» zeide hij, »vraag nu een Kerstgeschenk van mij!»

Christophorus aarzelde niet lang. Hij was arm en hongerig, want hij had zijn laatsten stuiver besteed aan leder voor de schoenen, die hij voornemens was weg te geven; doch wat een gift of een Kerstmaal voor hem persoonlijk betrof, dáár dacht hij zelfs geen oogenblik aan. »O,» riep hij uit, »dat mijn volk elkaar mocht liefhebben!»

Het Kind glimlachte, zooals kinderen doen wanneer zij iets maar al te goed weten, al zeggen zij het niet; en na zoo licht en luchtig als een droom over den vloer te zijn geschreden, zette Hij zich naast den schoenmaker neer, en nam Hij hem de schoenen uit de hand, die hij bezig was voor den Koning te maken. En — hoe kan ik niet zeggen — nu groeide er onder de slanke vingers, terwijl Hij met Christophorus' gereedschappen werkte, een paar schoenen, die van levend licht schenen gevormd te zijn. En op één er van stond met diamanten geschreven: »Voor het Hoofd der Stad», en op den anderen schoen: »Voor hem die dient.»

En toen zij gereed waren, zeide het Kind: »Omdat gij getrouwelijk hebt gearbeid, waarde Christophorus! gedurende vele jaren, en gij vele tegenspoeden hebt gehad, — daarom ben Ik hier gekomen, om u te helpen. Laat ons dezen naar het Opperhoofd der Stad

brengen, opdat hij moge leeren, dat — om inderdaad de eerste te wezen — hij noodzakelijk het meest moet liefhebben en het meest moet dienen!”

En zoo gingen zij samen de gescheurde en gebroken marmeren trappen af: het Kind in Zijn smetteloos witte kleed en met Zijne golvende lokken, en Christophorus met zijn ledere voorschot. En toen ging de zon op, en scheen zij door het groote boogvenster, en zij vervulde de kamer met zeldzaam schoone gedaanten, opdat zij niet ledig zou zijn gedurende Christophorus' afwezigheid. En het was Kerstdag.

De Koning zat op zijn troon in het midden van zijn paleis, want ook hij vierde zijn Kerstfeest op zijne eigene wijze. Aan de eene zijde van den troon stond de Opper-kleedkamerheer, met tien nieuwe koninklijke gewaden en twaalf stellen wapenrusting, waaruit de Koning zijne kleeding voor het feestmaal wilde kiezen; en aan den anderen kant was de Opper-kok verschenen met de spijslijst voor dien dag, even lang, ofschoon niet even vet, als hij zelf, om er Zijne Majesteits goedkeuring op te vragen. En op hetzelfde oogenblik trad ook juist de Hofdokter binnen, met zijn grooten hoornen bril op zijn geleerden neus, en de sleep van zijn purperkleurig fluweelen kleed gedragen door twee kleine zwarte jongens, terwijl een derde op een gouden presenteerblad een kristallen flacon droeg, met een opwekkend middel voor den koninklijken eetlust. Overal in het rond stonden ridders en edellieden, adellijke heeren en dames, elk een Kerstgeschenk dragend voor dezen monarch, die ontwijfelbaar geloofde, dat men, om Opperhoofd eener stad te wezen, niet behoefde te dienen, maar zich slechts te laten bedienen door al de inwoners.

Toen Christophorus en het Kind de audientiezaal binnentraden, ontstond er plotseling een diepe stilte onder het gemengde gezelschap. Dit werd niet veroorzaakt door de Schoenen van Licht, die Christophorus op een stuk purperkleurig glas droeg, want daar lette bijna niemand op, uitgenomen misschien de Opper-kleedkamerheer; en voor-

zeker was ook Christophorus, met zijn sneeuwitten baard en schoenmakersschootsvel, geen figuur om iemand tot ontzag of stilzwijgen te dwingen. De hovelingen gingen fluisterend bijeen staan, en de dames hielden elkander bij de hand vast, of leunden schreiend op elkaars schouder; daarna ging er eene zachte ontroering door de zaal, evenals wanneer de Zuidenwind over een akker met buigende korenaren strijkt; er werden armen uitgestrekt, en op ieders gelaat vertoonde zich een glimlach, — want, zooals gij zeer goed weet (o, zéér goed weet gij het!) overal waar een Kind binnentreedt, treedt ook de Liefde binnen.

De Koning scheen evenwel in 't eerst geen aandacht aan het Kind te schenken, dewijl al zijne opmerkzaamheid gevestigd was op de Schoenen van Licht. »Welkom, mijn Christophorus!» riep hij vol blijdschap uit; »dezen keer hebt gij werkelijk uzelf overtroffen! Wij zullen inderdaad koninklijk geschoeid zijn! Welnu, welke belooning verlangt gij voor dit uw Kerstgeschenk?»

»Niets anders dan het verlot van Uwe Majesteit», antwoordde Christophorus bukkend, »om uwe koninklijke voeten op dit eigen oogenblik met deze schoenen te mogen bekleeden.»

»Dat verlot geef ik u onmiddellijk, mijn Christophorus,» sprak de koning. En terstond ging de monarch zitten, en knielde Christophorus voor hem neer; en geen van beiden herinnerden zij zich, dat Christophorus óók een koningszoon was: de een omdat hij nooit aan zichzelf dacht, en de ander omdat hij nooit aan iemand anders dacht. En toen zeide Christophorus op vriendelijken toon: »Maar eigenlijk, waarde Koning, zijn de schoenen van Licht, die wij óók de schoenen der Dienende Liefde noemen, niet mijn werk, maar dat van het Kind!»

Hierop gaf de Koning geen antwoord; maar terwijl de verandering van zijn schoeisel bewerkstelligd werd, zat hij met onafgewenden blik te staren in de schoone, ernstig denkende oogen van het Kind. En toen hij de schoenen aan had, hield hij zijne armen uitgestrekt, en kwam het Kind vol blijdschap tot hem, en koesterde het zich

tegen zijn borst, terwijl een vreemd, wondervol licht hem omstraalde uit het schoone, goudblonde haar, en fonkelend weerkaatste in de diamanten op de Schoenen van Licht, die te midden der heerschende stilte bijna met luider stem schenen te roepen: »Voor het Opperhoofd der Stad,” en: »Voor hem die dient.”

Toen rees de Koning plotseling op, en kwam er glans in zijne oogen. »Waarde Christophorus,” zeide hij, »uw jas is dun en uwe schoenen zijn oud; laat mij u koninklijk kleeden uit mijnen overvloed.” En uit handen van een zijner dienaren nam hij een fluweelen mantel, omzoomd met hermelijn, en wierp hij dien over Christophorus' schouders, en ook over zijn lederen schootsvel. Van een anderen kamerjonker nam hij schoenen van Cordovaansch leder, en deed ze aan de voeten van den ouden man, die van blijdschap weende, niet om zijn sierlijk gewaad, maar omdat de Liefde haren intrek ook nog in een ander hart dan het zijne had genomen in deze zonderlinge stad.

Maar aan het Kind gaf de koning slechts zijne koninklijke kroon, die hij van zijn eigen hoofd nam. En nu gebeurde nog het zonderlingste van alles; want zoodra was de kroon niet in aanraking gekomen met deze glinsterend golvende lokken, of zij viel als een donker en onzichtbaar stof uiteen, welk schouwspel den monarch slechts deed glimlachen. »Het is goed zoo!” zeide hij, »want is het niet altijd de ongekroonde koning, die de zekerste heerschappij voert in de harten van zijn volk?”

Daarna nam hij de hand van het Kind in de zijne, en gevolgd door Christophorus en het geheele Hof, ging hij de stad door. En overal waar er ellende bestond — en waar bestond zij niet? — bleef het Kind staan, en de Koning met Hem, en samen zochten zij het rechte geneesmiddel te vinden. Zoodat het nieuwe gewaad, dat voor het aanstaande feestmaal was gekocht, al spoedig weggegeven was, en evenzoo ging het met heel den koninklijken kleedervoorraad; en wat het diner zelf aanging, er werd bevel gegeven om het gereed te zetten midden op het groote marktplein, en allen die wil-

den, werden uitgenoodigd om er zich aan neer te zetten en er van mede te eten. En tengevolge van de Schoenen van Licht aan 's Konings voeten veranderden de schoenen van het geheele Hof in Schoenen van Dienende Liefde, wat vóór dien tijd in deze stad nog nooit gebeurd was. Zoodat al de edellieden en al de ridders en aanzienlijke dames boden naar hun huis zonden, om hunne prachtige kleederen en kostbare feestgewaden te laten halen, en ze hun arme burens aan te laten trekken. En ook voegden zij hunne eigene Kerstmalen aan den koninklijken feestdich toe; en allen aten zij te zamen voor dien éénen dag als broederen. Bovendien: toen het Kind hunne aandacht vestigde op de leemen hutten en de ellendige stulpen, waarin de armen huisden, togen zij aan 't werk, zoowel de mannen als de vrouwen, om alles te herstellen en op te bouwen. En zoo richtten zij ook gasthuizen op, waarin de zieken genezen konden worden, of althans in vrede zouden kunnen sterven; en scholen waar de kinderen onderwezen konden worden, en ook speelplaatsen voor hen, met grasvelden en bloemperken. En toen de zomer weer in 't land kwam, noodigden diegenen, die lusthuizen buiten de stad bezaten, waar er vogels waren en weilanden en stroomen van levend water, hunne arme geburen uit om hunne gasten te zijn, opdat zij zich allen te zamen zouden kunnen verheugen.

Want nu, moet ik u nog zeggen, kwam het aan den dag, dat de Koning niet de éénige was geweest, die vergeten had, dat zijn eigen vleesch en bloed, koud en hongerig, te midden der armen huisde. Want toen zij dien Kerstdag door de stad gingen, hoorde men herhaaldelijk dezen en genen der hovelingen tot een ellendig man of vrouw roepen: »Mijn vader!” of: »Mijn zoon! moet ik u hier zóó vinden?” of: »Zijt gij het inderdaad zelf, mijne dochter?” Want doordien men vroeger in die stad elkan- der niet de minste of geringste liefde toedroeg, had het gemakkelijk kunnen gebeuren, dat zelfs een vader of een zuster ver weg dwaalde en verloren ging in armoede en ellende. Maar in het licht, dat uit de goud-

blonde lokken van het Kind stroomde, herinnerde men zich weer onmiddellijk de welbekende gelaatstrekken.

Nu brak de tijd voor het feest aan: het wonderbare Kerstmaal. En inderdaad: het was een schoon en bewonderenswaardig schouwspel. Want aan het hoofd der tafel zat het Kind, met den Koning aan zijne rechter- en Christophorus aan zijne linkerhand: groote tranen van blijdschap en geluk vloeiden langs de wangen van den ouden man en druppelden in zijn langen witten baard. Naast Christophorus zat de koninklijke Hofdokter; zijn purperen mantel vol kreukels en zijn bril scheef, tengevolge van het harde werk, dat hij dien dag gedaan had bij de behandeling der arme zieken en het ontwerpen van plannen voor de gasthuizen. Vlak naast hem zat de Opperkok, die het feestmaal zóó goed had toeberaid, dat het de eer waardig was van allen, die er aan deelnamen; en later kwamen al de bewoners der stad, sommigen in prachtige feestgewaden, maar sommigen in een zonderling samenraapsel van allerlei kleedingstukken: de gepluimde muts stak vreemdsoortig af bij het lederen wambuis, en de hoed van zilvergrijs laken bij de havelooze japon. Maar allen waren tevreden, en op ieders gelaat vertoonde zich een glimlach, omdat zij eindelijk en ten laatste elkaar lief hadden.

Toen stond de Koning van zijne plaats op, en begon hij te spreken. »Trouwe en geliefde vrienden!» begon hij, — maar al dadelijk bleef hij steken, want de woorden

December 1897.

klonken alsof hij ze nog nooit te voren had gesproken; en bovendien . . . er valt weinig te zeggen, wanneer alles reeds gedaan is. Daarom zette de Koning zich dan ook weer neder. En nu stond het Kind op, en strekte het zegenend Zijne kleine handen uit. En terwijl allen Hem aanzagen, begon het licht uit Zijne goudblonde haren zóó schitterend te worden, dat geen oog er tegen bestand was, en toch werd het nog hoe langer hoe schitterender, totdat het blinkender was dan de zon. Eindelijk stierf het langzaam weg, en nu was ook de gedaante van het Kind verdwenen; maar de liefde, die Hij gebracht had, bleef, — en men wist, dat Hij op den eerstvolgenden heerlijken Kerstdag weder terug zou keeren.

Daarom bleven zij voortdurend elkander liefhebben, zooals ik u reeds gezegd heb; en de naam van die stad werd veranderd, en zij werd voortaan genoemd: »de Stad der Dienende Liefde,» en zoo is het dan ook gebleven tot op dezen dag.

Maar Christophorus keerde terug naar zijne kale, holle kamer, en ging daar weer schoenen maken voor de menschen. Hij was zeer gelukkig, omdat het oude paleis geheel en al hersteld werd, en de menschen elkander nu lief hadden. Of zij hem lief hadden, en of zij wisten wat hij voor hen gedaan had, daar dacht hij zelfs niet aan. En daar zit hij nu nog altijd te wachten op het volgende Kerstfeest, en op de komst van het Kind; en hij heeft nog altijd zijn ledere[n] schœnmakers-schootsvel voor.

H. J. H.

OTTERS.

De otters zijn, hoewel zij vrij talrijk in ons vaderland voorkomen, niet algemeen bekend. Van hen kan echter 't spreekwoord niet gelden: Onbekend maakt onbemind, want dit spreekwoord doet het tegenovergestelde veronderstellen, namelijk dat bekend bemind maakt.

Wie een otter goed kent, is gewoonlijk

geen vriend van hem. Dat hierbij echter geen sprake kan zijn van jalousie de metier durf ik niet beweren.

Het is boven allen twijfel verheven, dat otters uitstekende visschers zijn en uit den aard der zaak kennen dus de visschers de otters het best. De beste visschen en liefst wat veel, ziedaar wat een otter verlangt en